

dog ikke har sat nogen Demonstration i Gang mod Kongen. Men Høire har derimod, da den daværende Konge, Frederik den 7de, høilovlig Thukommelse, ikke vilde imødekomme alle deres Ønsker, demonstreret imod ham, og under Rottwitt forlangte de ikke alene andre Ministre, men de ville endog betage Kongen hans helligste personlige Rettigheder, idet de optraadte mod ham og forlangte af ham, at han skulde stille sig fra sin Egtefælle og fra sin personlige Omgangsvæn, nemlig hans Kabinetsekretær, ja de forfattede endog Skandalekomedier, som vare møntede paa Kongen og hans Forhold. Landstthinget har tilladt sig i sin Adresse at fremhæve for Hans Majestæt Kongen, at Oppositionen var saa splidagtig som mulig om Alt undtagen om det, at faae Ministeriet bort. Jeg finder, at Høire og Landstthinget ingen Grund have til at bevare sig derover. Alle de Handlinger, som Folkethinget foretager, synes at være baserede paa temmelig stor Enighed. Hvor modsigende, om jeg saa maa sige, denne Flostkel er, vil jeg paavise. For nogle Aar siden paastod man, at Venstre kunde man ikke have Noget med at gjøre; det havde ingen Mening; det gik kun efter, hvad dets Fører, den nuværende høitærede Formand, vilde. Hvad han befalede, dandse de Alle efter, og til saadanne Menneſter uden Mening kunde man ikke betro Landets Styrelse! Nu siger man: Venstremænd med Mening kan man heller ikke betro Landets Styrelse; thi de gaa ikke alle den Bei, Folkethingets Formand befaler. Altsaa, da det var Folk uden Mening kunde man ikke betro dem Landets Styrelse, og nu, da det er Folk med Mening, saa kan man heller ikke betro dem den. Den nuværende flette Tilstand, vi have her i Landet, bærer Regjeringen den største Skyld for, idet den er for en Del en Følge af Mistillid til Ministeriet, men navnlig er den en Følge af Opløsningspolitiken. Regjeringen har opløst Folkethinget 4 Gange (En Stemme: 5 Gange!) . . . Den 5te og sidste Gang vil jeg ikke sige Noget om. De 3 Gange af de 4 udmærke sig derved, at den ene har været mere uberettiget end den anden. Der er hver Gang opløst paa smaa Spørgsmaal. Naar Kongen har faaet denne Opløsningsret, er Meningen ikke dermed, at han skal bruge den hvert andet Aar eller bruge den som et Bidstestykke hver anden Dag; det er Meningen, den skal bruges en enkelt, sjelden Gang, naar Landets største Interesser staa paa Spil eller i Fare; Regjeringen kan da forsøge, om Rigsdagsmændene ere i Overensstemmelse med Bælgerne, men Kongen har ikke faaet Opløsningsretten for at blive ved med ligesom

at trætte Bælgerne uden at tage noget som helst Hensyn til det Svar, de ved Balget have givet. En Gang ere Rigsdagsmændene sendte hjem som uartige Skoledrenge med en daarlig Karakter for slet Opførel. De fik Karakter for Mangel paa Villie eller Evne. Denne Fremgangsmaade maa den høitærede Conſeilspræsident kunne sige sig selv irriterer. Ved Opløsningen siger Regjeringen til Folket: De Mænd, I have sendt os, kunne vi ikke have med at gjøre; vælg os andre Mænd, og naar saa Rigsdagsmændene og Regjeringens Venner gaa ud blandt Folket og Enhver forsvaret sin Sag, og de samme Mænd vælges og ikke blot det, men at der ogsaa hver Gang kommer flere til af den samme Anstuelſe, er det Svar, der ligger lige paa Tungen, en Opfordring til Kongen: Vælg os andre Ministre; de nuværende vilde vi ikke have med at gjøre. Naar E. siger til B: Jeg vil ikke have Noget med Dig at gjøre, er det Svar, der ligger paa Tungen for B., det, at han siger til E.: Jeg vil heller ikke have Noget med Dig at gjøre. Man har dabledt Folkethingets Finantslovbekandling, fordi den har taget lang Tid, og den høitærede Conſeilspræsident beklager sig ogsaa herover. Men jeg finder, at Regjeringen har en meget stor Del i Skylden for, at Behandlingen har taget saa lang Tid; thi ikke alene har den stillet en Masse Endringsforslag, men ogsaa i den ellefte Time gjenoptaget en Masse Forslag, om hvilke den kunde sige sig selv, at de ikke kunde gennemføres under den nuværende politiske Situation. Man kunde næsten fristes til at tro, at den høitærede Conſeilspræsident frygtede for, at Finantsloven skulde blive færdig i rette Tid, siden han paa det Punkt i Samlingen, da det skete, har indfattet den midlertidige Finantslovf, som har finet Rigsdagen mindst 14 Dage, og som i Følge sit Indhold maa tte vække Forargelse, og det viste sig da ogsaa senere, at det ikke var Hensigten at gennemføre den; Conſeilspræsidenten lod den jo falde i Landstthinget. Hvis ikke den midlertidige Finantslovf var kommen frem her i Rigsdagen, vilde der være vundet fjorten Dage, og det vilde efter al Sandsynlighed have været tilstrækkelig til at komme overens om en Finantslovf. Nu staa vi ved Finantsaarets Udløb uden at være komne overens om den. Man beklager sig i Landstthinget over, at Finantsloven som saa sent til det, at der kun var 21 Dage tilbage af Finantsaaret, men paa samme Tid hævder man to Maaneders Politiken; hvis man vil hævde den, saa kan Finantsloven virkelig ikke komme til Landstthinget før 21 Dage for